

сами ги пуснали, а на други славянитѣ съ бой и победи си отваряли пѣтъ и заемали полетата и долинитѣ, дето се поселявали. Така славянитѣ, що минали Дунава при Видинѣ, се настанили въ Поморавия, Нишѣ, Пиротско, Софійско, Кюстендилско. Тия пѣкъ славяни, що минали Дунава при Никополѣ и Силистра, прехвърлили Стара планина, напълнили Тракия — Старозагорско, Пловдивско, Одринско и наближили чакъ до Цариградѣ. Но тамъ имало висока стена, която тѣ не могли да минатъ. Затова заминали къмъ Македония чакъ до стенитѣ на града Солунѣ. Нѣкои се намѣкнули въ планинската и страшна Албания задъ Охридско езеро и по рѣка Шкумба излѣзли на Адриат. море. Други пѣкъ слѣзли надолу къмъ Гърция, завладѣли Тесалия, срѣдна Гърция и се спуснали дори въ Пелопонесъ. Отъ брѣга храбри и смѣли славяни съ малки корита или лодки преплавали презъ морето и се поселили на островитѣ Тасосъ, Самотраки, та дори чакъ на голѣмия островъ Критъ.

Славянитѣ пѣтували и се поселвали по племена. Всѣко племе си имало кметъ (князь) и войвода, които го управляли, водѣли и защищавали. Племената се поселили по полетата, по рѣкитѣ, по долинитѣ и въ достъпнитѣ планински мѣста. Тѣ заварвали земята почти праздна, напусната отъ хората си, та я подѣляли помежду си. Ако имало нѣкъде отъ старитѣ жители: тракийци, македонци, гърци, славянитѣ се поселвали между тѣхъ, или пѣкъ ги изпѣждали и имъ засвоявали земитѣ. Тѣй старитѣ тракийци и македонци, по-рано били заробени отъ римляни, сетне грабени и убивани отъ готи, хуни, и други народи, били много слаби, та когато дошли многото и силни славяни, съвсемъ ги задушили, погълнали ги и тѣ изчезнали, изгубили се за винаги. Тукъ-таме гърци се крили въ укрепенитѣ градове (Пловдивъ, Сердика,